

# SLÁ•BENĀ• ZLOMENĀ• UKAZOVĀ•ÄCEEK, ZATĀ•M BEZ CHLEBA

ÄšterÄ½, 14 Änor 2023

Tedy, jÄi vÄim ho zlomit nehodlÄim ani nic podobnÄ©ho nepÄ™jeu. Ale tedy k vÄci. Nejprve fakta: jsem dlouhÄi, vÄdycky "Äirafa". KdyÄ¾ jsem ve dvanÄjcti pÄ™es prÄzdniny vyrostla vÄ-c jak deset centimetrÄ, tak jsem mohla slouÄ¾it jako ÄivÄ½, celoroÄnÄ pouÄ¾itelnÄ½ nÄstroj pro vÄ½uku medikÄ ohlednÄ kostry. Fakt. Na 176 cm vÄ½Äiky jsem mÄla sotva 40 kg. DlouhÄi, hubenÄi a navÄ-c hypermobilnÄ-. Abych tak moc nevyÄnÄ-vala, nosila jsem boty, kterÄ½m se tehdy Ä™Ä-kalo rokenrolky, coÄ¾ byly boty bez podpatkÄ, nÄco super na vybudovÄjnÄ-dokonalÄ©ho platfusu.

BotiÄky byly do setsakra ÄzkÄ© ÄipiÄky, a narvat tam mÄ© uÄ¾ tehdy dost ÄjrokÄ© nohy byl prÄivih a velkÄi fuÄjka. JÄi jako blbec jeÄitÄ nosila boty o Ä-slo menÄiÄ-, protoÄ¾e "vÄjechny holky" mÄly tak ÄjestatÄ™icÄ-ty, kdeÄ¾to jÄi devÄtatÄ™icet. PaneboÄ¾e, jako kdyby nÄkdo holkÄim ty boty pÄ™emÄÄ™ neuvÄÄ™itelnÄi blbost puberÄaÄky. Takhle jsem si od nejranÄjÄiÄ- puberty noÄ¾iÄky prznila. PuchÄ½Ä™e, otlaky, bolavosti vÄjeho druhu - to mne provÄizelo vlastnÄ celÄ½ Äivot. K tomu mÄim na nohÄich ukazovÄjÄky nejdelÄiÄ- z prstÄ, takÄ¾e se musely vÄ¾dy nÄjak zkroutit, ohnout...

NÄjak jsem to ale vÄjechno pÄ™eÄ¾ila aÄ¾ do tÄchto dob, jenÄ¾e kdyÄ¾ mi cca pÄ™ed patnÄjcti lÄty hodnÄ½ pan neurochirurg opravil pomocÄ- ÄtyÄ™ ÄjroubÄ pÄjiteÄ™, tak zjistil, Ä¾e uÄ¾ mi nÄjak moc nefungujÄ-nervy "aÄ¾ tam dole", coÄ¾ je dÄvod, proÄ¾ obÄas zakopÄjvÄim. No, a prÄvodnÄ-jev toho je, Ä¾e se semo-tamo nÄjakÄ½ ten prstÄ-k narazÄ-, pÄ™Ä-padnÄi zlomÄ-. CoÄ¾ se mi zrovna nedÄjvno stalo.

Jak bylo vÄjude na zemi ledovato, na keÄ™Ä-ch a stromech nÄjdhernÄ© bÄ-lo, tak jsem na prochÄizce koukala co kde lÄ-tÄi, pÄ™Ä-padnÄ se obÄas rozhlÄdla, kde se nalÄzÄi mÄ© psisko. PochopitelnÄ, Ä¾e se stalo to, co asi jsem mÄla psÄino ve hvÄzdÄich: zakopla jsem o nÄjakÄ½ vyÄnÄ-vajÄ-cÄ- ÄjutrÄjk, Äjvihla s sebou si natloukla. Ne, nic se mi nestalo, jen jsem zÄstala chvÄli leÄ¾et, protoÄ¾e mne absolutnÄ znehybnil vztek na sebe samotnou. Jednak mÄim uÄ¾ o hoodnÄ vÄ-c kil neÄ¾ v tÄch dvanÄjcti, takÄ¾e ta Ä™acha byla opravdu bolavÄi, druhak jsem musela pÄ™emÄ½Äjlet, jak se zvednout... Kde je ta mÄi hypermobilita??? DÄjvno uÄ¾ coby laÄka kÄ™epce nevyskakuju. Jsem neschopnÄi tuÄnÄi hroÄjice - to bylo tak nejnÄ¾nÄjÄiÄ-, co mne v ten okamÄ¾ik napadlo.

Ale nakonec jsem domÄ doÄjla, a tam mi pak pomalu pÄ™ichÄizelo k sobÄ mÄ© zmasakrovanÄ tÄlo. Taky jsem nÄslednÄ zjistila, Ä¾e to zcela prvnÄ- zakopnutÄ- mi pÄ™ivodilo zlomenÄ- onoho ukazovÄjÄku.

Od tÄ© doby skuÄ-m a i kdyÄ¾ pÄ™es den - tedy doma - to zvlÄdÄim, about se a jÄ-t ven, natoÄ¾ nachodit sepes nÄjakÄ© ty nejnÄjÄiÄ- kilometry, to je pocit MalÄ© moÄ™skÄ© vÄly od Andersena. KaÄ¾dÄ½ krok je jako hÄ™ebÄ-kem do prstu...

Mj. stalo se nÄco podobnÄ©ho nÄkdy i vÄim?

Co vy s tÃ-m?

d@niela